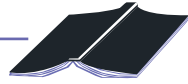

ไดอารี่ของแม่เยาว์

แจ้จ้งมดงานตัวน้อยนับสิบเดินต่อแถวเรียงหนึ่งเป็นขบวนอยู่บนโต๊ะทำงานโมเดลสีไม้ไผ่คืดูท่ามั่นใจนึกว่าเป็นแผ่นไม้บ้านเกิดตัวเอง ค่อยๆ ไต่ตามกันเป็นระเบียบตามกลิ่นของอโรยที่เข้ายวนอยู่ตรงหน้า ขบวนทัพจ้อถึงเป้าหมายแล้วพลมดงานก็จัดการช่วยกันขนย้ายเสบียงเศษขนมปังแผ่นที่ถูกกัดทิ้งรอยฟันเขี้ยวใหญ่ไว้

แรงสั่นสะเทือนเกิดขึ้นกะทันหันอย่างไม่รู้ตัว ทัพมดแตกพ่ายกระเจิงหนีตายจากมือใหญ่ที่กำลังกวัดแกว่งบนอากาศ ตามมาด้วยเสียงกตเคาะสัมผัสปุ่มดังกำลังบรรเลงด้วยท่วงทำนองเร้าร้อนยิ่งกว่าเมทัลร็อก ตัวผู้ประพันธ์กำลังละเลงนิ้วทั้งสิบลงบนแป้นเปียโนส่งตัวโน้ตขึ้นไปปรากฏในบทเพลง เป็นตัวอักษรข้อมูลละลานตาที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ โรงละครแห่งมนุษย์เงินเดือนโครงสร้างอิงตามแบบแผนองค์กรรังมดขนาดยักษ์ เหล่ามดงานต่างเร่งขันขานบทเพลงเอาใจราชินีของพวกมันให้เสร็จทันท่วงที

ไอ้...ลองส่องลงไป นิด หญิงสาวตัวเล็กจากบ้านไกลมาถึงเมืองกรุง ถูกเหยียบย่ำบ่อยครั้ง เพราะทำงานไม่ดีหรือกลิ่นฟีโรโมนไม่เหมือนฝูง เธอยังนึกสงสัย แต่มดงานนิตยังพยายามปรับชีวิตให้เข้ากับดินเมืองกรุงที่รสชาติขมขื่นผิดคอก ไม่รู้ว่าเรียกดินได้ไหม เพราะมันแข็งเป็นพื้นปูน คอนกรีตเสียมากกว่า อยากจะกลับไปสัมผัสไอดินภูเขাপ่าเขียวชอุ่มที่พะเยาเสียจริง

แต่ดูเหมือนราชินีไม่ปล่อยเธอคิดเพื่อฝันกลางวันนานนัก กลับจับไม้บาตองจี้กำกับเข้าตันทอเธอ แทนที่การแกว่งร้ายบนอากาศให้ทันใจอยาก นิดเร่งจังหวะบรรเลงตัวโน้ตตามคำสั่งตาไม่กระพริบ ยิ่งเข้มนาฬิกาวันเข้ามาใกล้ตัวเธอมากเท่าไร ปลายไม้ยิ่งจี้ลึกทับซ้ำแผลเก่ามากเท่านั้น กระดาษค่อยๆ ทอยยพลิวออกจากตัวที่ละแผ่นสองแผ่น แรงกดทับเริ่มเบาบาง ปลายไม้เริ่มออกห่างจากคอเรื่อยๆ รอบนี้เหมือนเธอจะทำงานได้ถูกใจจึงไม่ถึงคราวเคราะห์ต้องเข้าห้องดำ

จู่ๆ เกิดแสงสว่างวาบบนจอสีเหลี่ยมสะท้อนแสงเข้าตาจนต้องหันกลับมาสนใจ มืออ่อนล้าเลื้อยเข้าไปหยิบมันขึ้นมาดู ปราบกฎเป็นเบอร์ปริศนายูบบนหน้าจอ นิ้วโป้งหยุดตรงปุ่มเลื่อนรับสายลังเลใจว่ารับดีหรือไม่ อาจเป็นคอลเซ็นเตอร์มิจอาชีพหรือของออนไลน์ที่มาส่งลงคอนโด เธอกดรับสาย ยกโทรศัพท์เครื่องหุ่ยหือดั่งแนบข้างใบหูและทักทายปลายสาย

แต่ถ้อยคำยังถูกลำเลียงส่งออกไปไม่ทันไร เธอกลับโดนยิงสวนถามถึงตัวตนทันที “นี่หนูนิตใช่ไหมลูก” หัวคิ้วสองข้าง หัวชนหัว เริ่มขมวดกันเป็นปม เสียงตรงข้ามฟังดูคุ้นหูอบอุ่นใจ ชวนให้เธอต้องตอบกลับไปยืนยันให้อีกฝ่ายแน่ใจ สรรพนามคนตรงข้ามในคำพูดเหมือนรู้จักครั้งนานมาแล้ว

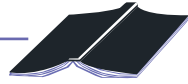
“บ้านีกว่าจะติดต่อหนูไม่ได้ซะแล้ว ป้ามีเรื่องด่วนต้องบอกหนู” น้ำเสียงร้อนรนปนเศร้าใจ ทำให้นึกสงสัย แต่แล้วมันก็ถูกไขถึงสารที่ต้องการจะส่งมาถึงตัวเธอ

“แม่เยาว์นะ เสียแล้วนะลูก...”

โลกทั้งใบหยุดหมุน ภาพตรงหน้าโดนสตัดไฟหยุดเคลื่อนไหว สีสันถูกดูความเข้มของสีจนกลายเป็นขาวดำ แก้วหูสองข้างแตกกระจายเป็นเศษพร้อมเสียงวิ้งแล่นปรืดแผ่คลื่นกระแสไฟซัดทั่วร่างให้รู้สึกไร้ความรู้สึกไปชั่วขณะ ประโยคที่ท้ายดังกึกก้องแทนที่ทุกสิ่ง เปิดวนลูบซ้ำไปมาอยู่ไม่รู้จบ เหมือนต้องการตอกย้ำความรู้สึกนี้ให้ฝังลึกลงในจิตใจ

มดตัวน้อยไซเซกกลับรัง ตามหาความหมายของชีวิตหลังจากนี้บนถนนซูปเปอร์ไฮเวย์อันเจียบสงัด ไร้แสงไฟส่องนำทางท่ามกลางหมอกหนาสีเทา ตกอยู่ในภวังค์เขาวงกตแห่งความสิ้นหวังทางข้างหน้าไร้แววจุดหมายปลายทางที่เธอตั้งไว้ ไม่รู้ว่าเดินมานานเท่าไร กว่าที่จะเห็นหลังคาสีน้ำตาลแสนคุ้นเคยโผล่พ้นขอบกลุ่มหมอกมา

ขาทั้งสองประคองพาร่างเปี้ยกโซกจากคลื่นพายุโหมก้าวข้ามผ่านประตูไปตามทางเดิน รอบข้างล้อมด้วยดงพุ่มไม้หนามกอนโตที่ค่อยๆ เลื้อยพันร่าง ฝั่งคมลงบนผิวบอบบางสร้างความเจ็บปวด

ระบมเล่นสู่หัวใจ แต่เจ้าตัวหาได้สนใจไม่ เธอยังคงก้าวเดินต่อไปสู่บ้านหลังเล็กที่เปิดไฟส่องสว่างต้อนรับ เชื้อเชิญให้เข้าไปรับความอบอุ่นหลังปะทะลมหนาวภายนอก

“กลับมาแล้วหรือลูก” เสียงของใครบางคนดังแว่วผ่านสายลมหลังบานประตูถูกเปิดออก ความหนักอึ้งจากเสื้อผ้าเปียกฝนพลันถูกเป่าจนแห้งในชั่วพริบตา ความอบอุ่นแผ่ซ่านในตัวที่ละนิด เหมือนร่างกายได้เติมเต็มสิ่งที่โหยหามานานแสนนาน ไม่รอช้าเธอรีบเดินตามหาดันตอของ เวทมนตร์นี้ หวังจะเจอนางฟ้าแม่ทูนหัวที่ร้ายกาจนี้ให้กับเธอ

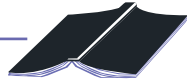
ยิ่งเข้าไปยิ่งสัมผัสได้ถึงมัน เส้นสายเฝ้ายางๆ ร่องรอยของเวทมนตร์ที่นำทางเธอไปยังห้องๆ หนึ่งดูคุ้นตา สายตากวาดมองดูรอบๆ กรอบภาพแขวนบนผนังตั้งโชว์อยู่ตรงโซนหนึ่ง สองแม่ลูก กอดกันกลมส่องแสงประกายสีชมพูสดใสกระทบเข้าไปถึงหัวใจเหี่ยวเฉา ช่างๆ กันเป็นปฏิทินแขวนผนังมีรอยปากกาวางกลมล้อมรอบตัวเลขวันสำคัญและวันหยุดยาวตามเทศกาล เหมือนเฝ้ารอคอย ใครสักคนกลับมาหา ร่องรอยพวกนี้กำลังตีตราประทับร่างของเธอ ถึงอดีตที่ไม่หวนกลับคืนมาในฐานะลูกที่ไม่เคยคิดแสร้งแม่ของตัวเอง

ความรู้สึกผิดทวีคูณตรงร่างหนักจนเข้าทรุดลงพื้น ลมหายใจติดขัดขาดช่วงเหมือนอากาศ ถูกดูดออกไปจนหมดโลก มือรีบเกาะคว้าเอาเส้นใยตรงหน้าคืบคลานเข้าไปยังห้องๆ หนึ่ง สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อทดแทนส่วนที่หายไป นี่คือ ห้องนอนของแม่ ห้องช่วยคลายกังวลในจิตใจของเธอ เสียงซบกล่อมอันนุ่มนวลเป็นยานอนหลับชั้นดีกว่ายาใดๆ เรื่องเล่าก่อนนอนชวนนึกฝันจินตนาการยามนิทราให้หลับฝันดี น่าเสียดายที่สิ่งเหล่านั้นจะไม่มีให้สัมผัสอีกแล้ว

เส้นใยเวทมนตร์ยังคงไม่หายไป มันพาเธอไปหาจุดสิ้นสุดที่ปลายเส้น ปรากฏเป็นสมุดเล่มหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เมื่อพลิกหน้าปกดูเป็นคำสลักว่า นิดน้อยที่แม่คิดถึง ทันทิที่มันถูกค้นพบแล้วเส้นเวทมนตร์ก็หมดหน้าที่ในการนำทางและจางหายไป เล่มถูกปลดพันธนาการและเปิดออกคล้ายเจอเจ้าของของมัน แผ่นกระดาษถูกเปิดไปที่ละหน้า แต่ละบรรทัดร้อยเรียงเรื่องมากมายที่แม่เขียนถึงตัวเธอ ของกินบ้างหละ สถานที่ท่องเที่ยวบ้างหละ หรือเรื่องเม้าท์มอยที่อยากจะเล่าให้เธอฟังบ้างหละ มีทั้งรอยยิ้มและน้ำตาบนใบหน้าของนิดยามได้อ่านมัน กระดาษโดนประดับไปด้วยรอยวงจากหยดน้ำลงถูกตัวหนังสือ เกิดเป็นความบิดเบี้ยวขึ้น

ผ่านคลื่นน้ำสีฟ้าครามสลบสัมผัสด้วยแสงพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าอยู่รำไร ส่องประกายระยิบระยับชวนให้หลงใหลยิ่งกว่าเพชรบนแหวนสิบกะรัต หนึ่งในหน้ากระดาษไดอารี่ของแม่นำพาเธอมาถึงที่นี่ กว๊านพะเยา จุดศูนย์กลางรวมผู้คนมากมายจากทั่วทุกแห่งในที่เดียว ในสายตาบางคนอาจมองไม่เห็นไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงต้องมา ไม่มีอะไรดึงดูดให้น่าสนใจสักนิด แต่เธอรู้ว่ามันเป็นยิ่งกว่าสถานที่ เพราะมันคือตัวเชื่อมสัมพันธ์และความทรงจำของผู้คน

สายน้ำกระซิบแผ่วข้างหูและสายลมพัดผ่านสัมผัสเนื้อกายให้ฉ่ำเย็น พอจะช่วยหอบเอา

ความสงบให้จิตใจเธอดีขึ้นได้บ้าง ลองหลับตาลงนึกย้อนถึงภาพในอดีตที่แม่และเธอมักมาเดินเล่น พุดคุยและกินของอร่อยริมกว้านอยู่เป็นประจำ แม่มักจะหันไปพุดคุยกับพวกป้าๆ ลุงๆ แถวนั้นมากกว่าคุยกับเธอเสียอีก ว่าไม่ได้เพราะเธอก็ชอบฟังวงสนทนาจากพวกเขาอีกที่เหมือนกัน เสียงเด็กน้อยดังแทรกเข้ามาทำลายโลกความทรงจำแตกฟุ้ง แม่ลูกรู้หนึ่งกำลังเล่นสนุกกันอยู่ข้างๆ เธอช่างเป็นภาพทับซ้อนที่คุ้นตาดีเหลือเกิน

สัมผัสผืนดินชื้นแฉะไล่ลามตามปลายนิ้วจากตัวหนังสือเล่าเรื่องบ้านดินคำบุญจู้ ในไดอารี่แม่สารยายถึงความธรรมชาติสิ้นไหลเป็นลวดลายตามรอยดินปั้นที่ตั้งใจสร้างสรรค์ออกมาสื่อเล่าถึงส่วนลึกของจิตใจ

เหมือนชีวิตของเธอ มดน้อยที่ต้องตามหาความหมายของชีวิต นอกจากการเกิดและทำตามคำสั่งของราชินี ชีวิตก็เหมือนปั้นดินให้ขึ้นรูปตามความคิดที่ตั้งใจจะหล่อขึ้นมา แต่ใครจะรู้ว่าการทำให้สำเร็จมันไม่ได้เป็นไปดั่งใจฝัน ขึ้นรูปครั้งหนึ่งต้องไม่ใจร้อน เพราะอาจพลาดสวนทางกับความขึ้นสัมพันธ์ของลมและปัจจัยต่างๆ รอบกายภายนอก อาจปริแตกเมื่อสัมผัสความร้อนระอุจากเตาอบจนระเบิดเสียเวลาที่ปั้นมา การดำเนินชีวิตคนเราหากไม่รอบคอบวางแผนให้ดี ทุกสิ่งที่ทำมาก็จะแตกสลายไป รวมถึงผลลัพธ์ของชีวิตไม่สามารถกำหนดทิศทางได้แน่นอน ต้องยืดหยุ่นตามสภาพแวดล้อมไม่แข็งทื่อต้านลม

ไดอารี่นำทางเธอกลับมายังจุดเริ่มต้นของเรื่องเล่า ณ บ้านหลังเล็กของแม่และเธอ มดตัวน้อยได้กลับสู่รังบ้านเกิดซิบซັบไอดินเต็มเต็มส่วนที่หายไป เธอได้ค้นหาความหมายชีวิตเธอจนเจอจากตัวหนังสือเพียงไม่กี่หน้าแม่ได้ทิ้งไว้แทนใจแม่ตัวไม่อยู่แล้ว

และนี่คือเรื่องราวใหม่ที่เธอได้ขีดเขียนลงบนกระดาษกำหนดเรื่องราวด้วยตัวของเธอเอง

ผลงานหมวดงานเขียน

คอนเซปต์: เล่าเรื่องราวเมืองพะเยาผ่านรูปแบบไดอารี่

ณัฐนิชา มาสุข